

Chương 201: Câu Lạc Bộ Nghiên Cứu Phép Thuật Được Thành Lập

(Số từ: 4220)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:05 PM 23/04/2023

Khi giải thích sơ bộ xong, tôi cảm thấy khá ngạc nhiên trước những nét mặt rất khác nhau của ba người họ.

Đầu tiên, tôi đã đề xuất thành lập một câu lạc bộ chung giữa Class A và B, những người trước đây như chó với mèo.

Thứ hai, người đề xuất một thứ như vậy, cụ thể là tôi, không phải là người có chuyên ngành ma thuật, mà là một người hoàn toàn không biết gì về ma thuật.

'Lời đề nghị thật tuyệt vời, nhưng tại sao cậu lại là người đưa ra nó?'

Tôi có thể cảm thấy họ muốn hỏi câu hỏi đó.

“Đó là những gì tôi đã lên kế hoạch. Tôi cũng sẽ tham gia câu lạc bộ.”

“Nhưng cậu là... Một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên].”

“Vâng, tôi hiểu, nhưng...”

"Phải..."

Cả ba người đều bày tỏ sự nghi ngờ của riêng mình. Vì cuộc nói chuyện mà tôi đưa ra liên quan đến việc thành lập một câu lạc bộ, không phải kiểu trách mắng hay gì đó, nên sự lo lắng còn sót lại trong họ dường như đã biến mất.

Bởi vì không phải Harriet mà là tôi đưa ra yêu cầu, họ dường như không hiểu tôi sẽ làm gì ở đó. Thành thật mà nói, tôi thấy khá khó khăn để tham gia vào tất cả các hoạt động.

“Phải, tôi chẳng thể làm được gì nhiều. Tôi sẽ chỉ có mặt. Chỉ cần nghĩ về tôi như một loại cây cầu. Nói cách khác, tôi sẽ là người phụ trách các công việc vặt.”

“Việc vặt?”

“Cậu?”

“...Cậu đang nói dối.”

Không, tại sao những người đó, những người thậm chí còn không biết rõ về tôi, lại nhìn tôi như thể muốn nói rằng “Không đời nào cậu sẽ làm điều đó” khi tôi nói với họ rằng tôi sẽ lo việc vặt?

Tôi không biết liệu có bất cứ điều gì sẽ xảy ra không, nhưng tôi chắc chắn sẽ làm điều đó. Tôi có thể làm gì khác ở đó? Họ muốn tôi dạy họ vòng tròn ma thuật hay gì đó à? Lẽ ra họ nên nghĩ về tôi như một bức bình phong trang trí, vô dụng.

“Dù sao thì, tôi nghĩ đó là một cơ hội tốt cho các cậu và những thành viên Class A. Cuối cùng, chìa khóa của tất cả những điều này là cậu, Louis Ancton.”

“...Cậu có thể dạy phép thuật cho những người khác không?”

Tôi đã nói với họ rằng Louis Ancton sẽ dạy các sinh viên khác. Phản ứng của họ là khá một cái gì đó. Cả ba người họ đều há hốc miệng và giống như, "Cậu đang nói về điều gì vô nghĩa vậy?!"

“Tôi thậm chí còn không thể sử dụng Ma pháp, vậy cậu muốn tôi dạy họ loại phép thuật nào? Tôi chỉ học lý thuyết ma thuật, nhưng tôi không thể áp dụng bất cứ thứ gì tôi học được vào thực tế.”

Vì cảm thấy khá xấu hổ khi phải tự mình nói điều gì đó như thế, mặt Louis Ancton đỏ bừng. Dù không thể trở thành phù thủy nhưng anh vẫn mơ ước trở thành pháp sư.

Nhưng pháp sư nào không muốn trở thành phù thủy?

Họ là những người hoàn toàn hiểu được nguyên lý đằng sau ma thuật bằng đầu nhưng lại không thể thực sự đưa kiến thức của mình vào ứng dụng thực tế. Như vậy, Louis Ancton chắc chắn đã cảm thấy bức bối và thất vọng vì mình không thể sử dụng Ma pháp.

Đó là lý do tại sao mặt Louis đỏ bừng lên khi anh ấy nói điều gì đó như thế—anh ấy cảm thấy ghê tởm chính mình.

"Tại sao không? Tôi nghe nói có rất nhiều Ma pháp tuyệt vời đã được tạo ra bởi các pháp sư. Theo Harriet, số lượng người vĩ đại trong số các pháp sư cũng nhiều như số lượng phù thủy."

Đó là điều tôi nghe được từ Harriet.

Khi tôi cẩn thận trình bày cách bảo Louis Ancton dạy người khác về Ma pháp, tôi phát hiện ra thực tế có những trường hợp như vậy.

Đó là những gì đã xảy ra, sau tất cả.

Louis Ancton, người không thể sử dụng Ma pháp, đã thực sự thành công lớn trong việc cải thiện các kỹ năng Ma pháp và cấp độ Ma pháp của các sinh viên khác trong bản gốc.

Đó là lý do tại sao có một bối cảnh mà ngay cả các pháp sư cũng thừa khả năng dạy các pháp sư.

Theo Harriet, một số pháp sư vĩ đại nhất đã thực sự đạt được nhiều thành tựu hơn bất kỳ pháp sư nào và được đánh giá cao.

Khi tôi nói rằng không có gì mà một pháp sư vĩ đại không thể dạy cho một phù thủy, anh ta lắc đầu.

"Đó là sự thật nhưng..."

Tôi có thể cảm thấy rằng Louis đánh giá cao lời nói của tôi.

Một pháp sư không thể sử dụng Ma pháp đã phải sống với số phận của một người sinh ra với một chiếc thìa nhựa trong miệng.

Tôi nghe nói rằng trong số các pháp sư, công việc phù thủy và chế tạo ma thuật được coi là có thứ hạng cao, trong khi Pháp sư Chiến đấu đã mất vị trí trên thị trường việc làm.

Tuy nhiên, Louis không phải là một pháp sư chiến đấu hay bất kỳ loại phù thủy nào, anh ta là một pháp sư.

Ngay cả khi họ không làm gì sai, sự khinh bỉ mà họ nhận được từ các học giả và pháp sư sẽ rất lớn.

Tuy nhiên, tùy thuộc vào thành tích của họ, họ cũng có thể trở thành những nhân vật thậm chí còn vĩ đại hơn cả các pháp sư và để lại dấu ấn lớn trong lịch sử thế giới Ma thuật.

Louis Ancton vẫn còn là một sinh viên. Lý do tại sao anh chàng đó trở nên vụn vặt và coi thường và phớt lờ bất cứ ai kém thông minh hơn mình là vì anh ta không có gì khác để tin tưởng ngoài trí tuệ của mình.

Trong lòng Louis là một mớ hỗn độn của sự phẫn nộ, phẫn nộ và thất vọng vì mình không thể sử dụng Ma pháp.

Vì vậy, trong khi lòng tự trọng của anh ấy có vẻ rất cao, thì nó thực sự rất thấp.

Louis Ancton, B-2, chủ nhân của một tài năng [học thuật].

“Tôi có thể... thực sự làm được không?”

Tôi khoanh tay và cau mày trước lời nói của anh ấy.

"Còn ai khác ngoài cậu sẽ làm điều đó?"

"Huh?"

“Không phải cậu, còn có ai có thể làm chuyện như vậy? Tôi chắc rằng cậu là người duy nhất có khả năng này. Nếu cậu không tin tôi, cậu có thể thử nó trong học kỳ này. Nếu nó không hoạt động, tôi sẽ bò qua chân cậu như một con chó.”

“H-hả? C-Cậu sẽ làm điều đó?”

Biểu hiện của Louis không chỉ trở nên rạng rỡ hơn trước sự quyết tâm của tôi, mà những người đang lắng nghe cũng bị sốc.

“Chết tiệt, tại sao tôi lại phải làm một việc như thế?”

“Ý cậu là sao?”

“Không thể nào nó không thành công được. Bạn punk.”

Nếu mọi việc không suôn sẻ, tôi sẽ bò qua chân Louis Ancton như một con chó, nhưng tôi thực sự không có ý định làm điều đó.

—Bởi vì không đời nào nó lại không thành công.
Vẻ mặt của Louis Ancton trở nên hơi kỳ lạ khi chứng kiến niềm tin hoang đường của tôi.
Nó thể hiện một điều gì đó khác ngoài niềm vui, nỗi buồn hay bất kỳ cảm xúc nào khác.
Trông Louis như thể đây là lần đầu tiên trong đời có người công nhận mình.

* * *

Chúng tôi vẫn có một cuộc thảo luận dài sau đó, nhưng cuối cùng, tất cả họ đều đồng ý.
Louis Ancton, người cảm thấy thua kém các pháp sư, dường như có rất nhiều kỳ vọng về việc có thể thực sự dạy Ma pháp cho các pháp sư.
Vì vậy, mặc dù Louis dường như không tin vào những gì tôi nói với anh ấy vào lúc này, nhưng anh ấy đủ sẵn sàng để ít nhất thử.
Christina, người có tính cách khá vui vẻ, đã nói điều gì đó đại loại như, “Nếu như thế thì chắc vui lắm đây,” và “Tôi sẽ tham gia cùng cậu.”
Cô khẽ gãi má khi đồng ý.
“Thật ra tôi cũng có chút sợ hãi. Tôi tự hỏi nếu tôi đã bị cậu ghét theo một cách nào đó.”
“Không, tôi không làm bất cứ điều gì như thế.”
“Đó là sự thật nhưng...”
Lúc đầu, cô ấy có vẻ hơi căng thẳng, nhưng vẻ mặt của Christina nhanh chóng rạng rỡ hơn khi cô

ấy nhận ra rằng tôi không có ác ý với cô ấy và thực sự muốn yêu cầu một điều gì đó.

'Tên khốn Reinhardt đang gọi tôi? Tôi có làm gì gã đó đâu?'

Bây giờ tôi mới nghĩ về nó, khi Louis, Anna và Christina bước vào, họ đều có cùng một biểu cảm. Họ dường như nghĩ điều gì đó như “Lần này ai lại làm phiền tên điên đó? Có phải lần này hẳn ta đang cố đổ lỗi cho chúng ta không?”

Tuy nhiên, cuối cùng, tôi không tìm kiếm họ vì lý do đó.

"Tôi hoàn toàn hiểu lầm cậu."

“...Hầu hết những điều cậu biết về tôi không phải là hiểu lầm, nhưng tôi không phải loại người sẽ đánh người khác mà không có lý do.”

“Là... vậy sao...?”

Đó là sự thật... Không có sự thật nào họ biết về tôi là sai...

Chỉ là tôi sẽ không đánh bất cứ ai không thực sự làm điều gì đó trước!

“Nhân tiện, Reinhardt, cậu không phải là Pháp sư đúng không? Cậu đã nói rằng Louis sẽ dạy chúng tôi Ma pháp, nhưng tại sao cậu lại đề nghị thành lập một câu lạc bộ như vậy cho chúng tôi?”

Đó là một câu hỏi hợp lệ. Tôi thậm chí còn không thân thiết với ba người đó. Tôi chỉ nói chuyện với

Louis cùng lắm là một chút. Mặc dù chúng tôi gặp nhau thường xuyên, nhưng điều đó cũng tốt như lần gặp đầu tiên của chúng tôi.

Rốt cuộc, họ đã hỏi một câu hỏi tương tự với Harriet.

“Tôi có cần lý do cụ thể không? Có gì xấu khi thử một thứ gì đó có thể mang lại lợi ích cho cậu, phải không? Các cậu có thể sẽ tiến bộ nhờ gợi ý của tôi. Giả sử sau này cậu mua cho tôi một bữa ăn nếu mọi việc suôn sẻ, hửm?”

“...Một bữa ăn? Đó là tất cả những gì cậu muốn?”

Là một bữa ăn quá ít để yêu cầu?

“Chà, nếu cậu muốn cho tôi tiền, tôi cũng sẽ nhận. Dù sao thì tôi cũng thích tiền mà.”

Louis và Christina cười toe toét, biết rằng tôi chỉ nói đùa.

“Ừm, bây giờ các cậu hiểu rồi chứ? Tôi sẽ không làm những thứ đó mà không có lý do. Tôi không phải loại chó cắn người khác nếu họ không chạm vào tôi trước, hiểu chưa?” Đó là lý do tại sao tôi sống bình lặng.

Anna nhìn tôi khi cô ấy lặng lẽ gật đầu.

“Cậu... là một chàng trai tốt...”

“...Huh?”

Anna đang mỉm cười với tôi khi cô ấy đang nói.

Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy vậy?

Tại sao tôi lại nổi da gà khi cô ấy nhìn tôi với nụ cười đó?

[OBJ]

Trong khi Dettomolian chỉ đơn giản là có vẻ ảm đạm, thì Anna cũng có cảm giác tương tự về cô ấy, nhưng nó hơi khác một chút.

Tôi có nên gọi nó là buồn tẻ? Cảm giác như có một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tôi cố gắng kiểm soát cuộc trò chuyện một lần nữa.

“Dù sao thì tất cả các cậu đã đồng ý tham gia. Sau đó, chúng ta hãy gặp nhau và nói về các chi tiết.”

Một số người có thể đã nói “Hẹn gặp lại sau vài ngày nữa” trong tình huống đó, nhưng tôi muốn hoàn thành công việc càng nhanh càng tốt. Vì vậy, tôi nói: “Hôm nay chúng ta hãy cùng nhau lên kế hoạch về cách chúng ta sẽ tiến lên từ thời điểm này và quyết định xem các cậu sẽ theo đuổi dự án nghiên cứu nào.”

Rốt cuộc, một học kỳ không phải là nhiều thời gian.

* * *

Chúng tôi chưa có kế hoạch cụ thể nào cho câu lạc bộ, và Harriet cho rằng chúng tôi nên tìm hiểu mọi thứ sau khi tất cả chúng tôi gặp nhau và nói chuyện.

Vì vậy, khi thuyết phục được ba sinh viên Class B, tôi rời khỏi ký túc xá, ngay khi Harriet và Adelia rời khỏi Class A.

Lẽ ra chúng tôi có thể nói chuyện trong ký túc xá, nhưng để thay đổi mọi thứ, chúng tôi quyết định ra quán cà phê ở con hẻm không xa tòa nhà lớp học của chúng tôi.

Khi chúng tôi đến quán cà phê, có tổng cộng sáu người ngồi xung quanh một chiếc bàn lớn, bao gồm cả tôi.

A-4 Harriet de Saint-Owan. [Tài năng: Ma pháp]

A-7 Adelia. [Tài năng: Ma pháp triệu hồi, Chế tạo phép thuật]

A-11 Reinhardt. [Tài năng: Tự đề xuất, Độ nhạy ma thuật] (Vô dụng)

B-2 Louis Ancton. [Tài năng: Học thuật]

B-5 Christina. [Tài năng: Bùa mê, Giả kim thuật]

B-6 Anna de Gerna. [Tài năng: Ma thuật đen]

Tất cả sinh viên năm nhất có tài năng liên quan đến ma thuật và một giáo viên đã tập trung ở đó.

Cũng có một người vô dụng.

Chúng tôi ngồi quanh bàn với đồ uống đã gọi trước mặt.

—Trong im lặng.

Không ai nói gì cả. Tất cả bọn họ đang nhắm nháp đồ uống của mình, nhưng không ai thốt ra dù chỉ một lời.

Tất cả họ đều cố gắng đọc bầu không khí.

"Cái gì? Tại sao các cậu nhìn chăm chăm vào tôi?"

Họ chỉ nhìn vào tôi.

Tất nhiên, họ không có vẻ sợ hãi hay bị đe dọa bởi tôi.

Tất cả các biểu hiện của họ dường như hết lên, "Chỉ cần nói điều gì đó!"

Không, tôi chỉ là một kẻ vô dụng. Có người phụ trách công việc. Lúc đầu, tôi thực sự không định tham gia, nhưng Harriet đã than vãn rằng cô ấy muốn tôi tham gia, vì vậy cô ấy nảy ra ý tưởng rằng chúng tôi sẽ cùng nhau tạo ra nó!

Tôi đúng là có trách nhiệm đưa ra ý tưởng nên đành cắn răng chịu đựng, vậy mà tự dưng lại phải đóng vai MC?

Tôi là người ít phù hợp nhất có mặt để làm một việc như thế, nhưng tất cả bọn họ đều chỉ nhìn tôi.

—Harriet chỉ thân với các cô gái Class A. Tất nhiên, người ta cũng có thể nói rằng cô ấy khá thân thiết với tôi, mặc dù tôi có cảm giác như mình là người đầu tiên tiếp cận cô ấy.

Ý tôi là, cô gái đó cũng không hẳn là kiểu người hòa đồng.

—Sau đó là Adelia.

Từ mô tả đúng nhất về cô ấy là, 'hèn nhát'. Nếu cô ấy trở thành trung tâm của sự chú ý, huyết áp của cô ấy sẽ tăng vọt.

—Louis Ancton...

Trong khi anh ấy thông minh, anh ấy lại là một anh chàng lém lỉnh. Louis cũng không biết cách giao tiếp đúng mực với người khác.

—Christina...

Mặc dù cô ấy là một cô gái khá sôi nổi, nhưng cô ấy có vẻ khá lo lắng khi có hai chuyên gia ma thuật hạng A ngồi trước mặt.

—Anna... 🙄

Đáng sợ! Đừng nhìn tôi với ánh mắt u ám đó của cậu!!!

Vâng, chúng ta đừng đề cập đến Anna.

KHÔNG...

Nhưng nếu ai đó cũng coi tôi như một nhân vật, chẳng phải tôi cũng tệ như vậy sao?

Lẽ ra tôi phải là người kém hòa đồng nhất ở đây, phải không? Sao họ có thể nhìn tôi như thế, hỏi người đã để nắm đấm của mình lên tiếng trước để dẫn dắt cuộc trò chuyện, ngay cả sau khi tất cả họ đã nghe những tin đồn xung quanh rằng tôi là một

thằng khốn nạn? Tôi không phải là người cuối cùng yêu cầu làm điều gì đó như thế sao?

Tôi không chắc liệu việc tôi nêu ra toàn bộ chuyện này có đồng nghĩa với việc tôi cũng phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về nó hay không.

“Tôi muốn các cậu gặp nhau và nói về quan điểm cá nhân, mong muốn, định hướng và những thứ liên quan đến ma thuật, nhưng với tình hình hiện tại, tất cả các cậu sẽ chỉ uống cạn ly và sau đó trở về ký túc xá để ngủ...”

Tôi muốn họ nói chuyện thoải mái với nhau, nhưng họ đã nhường sân khấu cho tôi, người chẳng liên quan gì đến ma thuật.

“Dù sao thì, tất cả các cậu đã biết ý chính của điều này. Tôi nghĩ Louis Ancton ở đây có phẩm chất của một pháp sư xuất sắc. Tất nhiên, đó không phải là tất cả, cậu cũng có thể tự do lựa chọn một chủ đề nghiên cứu và thực hiện nó theo cách của riêng mình, hoặc đại loại như vậy. Hoặc cậu có thể giải quyết một số vấn đề mà cậu đang gặp khó khăn ngay bây giờ bằng cách thu thập kiến thức về các lĩnh vực ma thuật khác. Mặc dù tôi không biết gì về ma thuật, nhưng tôi biết rằng nếu gặp khó khăn với điều gì đó, tôi thường tìm thấy câu trả lời cho vấn đề của mình ở những nơi hoàn toàn không ngờ tới.”

Tôi không chắc liệu họ có những khái niệm tương tự như “Hội tụ” hay “Tụ hội” trong ma thuật hay không, nhưng tri thức là sức mạnh, phải không?

“Vậy, các cậu biết rằng tất cả các cậu sẽ tham gia Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật, phải không? Tôi muốn các cậu thảo luận mọi thứ và thảo luận xem các cậu có thực sự muốn làm điều đó hay không... Nếu tất cả các cậu đều hành động như thế này, chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu cả, mọi người.”

Hãy quyết định sau khi thảo luận sôi nổi về ma thuật với nhau! KHÔNG! Tôi không muốn tham gia!

Còn lâu mới đi đến kết luận đó, những kẻ đó quá nhút nhát để thốt ra một lời nào.

Tôi không có khả năng dẫn dắt một cuộc tranh luận về ma thuật.

Mọi người dường như ra hiệu cho tôi làm điều gì đó về tình huống này, vì vậy tôi chỉ cần làm bất cứ điều gì, tôi đoán vậy.

*Bang!

Tôi đập bàn.

“Có tham gia hay không? Ai không đồng ý giơ tay.”

Mọi người mở to mắt nhìn tôi chăm chăm trước lời tuyên bố đột ngột của tôi xin giơ tay.

"Không một ai? Trong trường hợp đó, nó đã được quyết định sau đó. Mọi người sẽ tham gia."

Bối rối trước đề nghị bỏ phiếu đột ngột của tôi và vội vàng kết luận như vậy. Harriet nhìn tôi kinh ngạc khi tôi kết luận nhanh đến nỗi không ai trong số họ có cơ hội nói lên ý kiến của mình.

"H-hả? Này! Sao cậu có thể quyết định đột ngột như vậy? Chúng ta vẫn cần nói chuyện..."

"Vậy nói cho tớ biết, ai đã nhìn tớ như một lũ nhóc không biết phải nói gì và không thể nghĩ ra giải pháp cho đến tận bây giờ?"

"C-cái đó...!"

"Vậy thì hãy thảo luận thật sôi nổi về nghiên cứu phép thuật nhé. Đúng chứ?"

"Đ-đó chỉ là..."

Harriet đỏ mặt khi tôi bảo cô ấy bắt đầu ngay cuộc thảo luận, và trong khi run rẩy, cô ấy không nói gì.

"Nếu cậu không muốn tớ đẩy nhanh quá trình, hãy bắt đầu thảo luận ngay bây giờ."

Không chỉ Harriet mà tất cả bọn họ, như câm nín, không nói một lời nào.

Vâng, người bình thường nào sẽ chỉ nói, "Ừm, chắc chắn rồi" khi được yêu cầu đột ngột bắt đầu một cuộc thảo luận?

Vì vậy, tôi đề nghị giơ tay.

Thông thường, nhiều người sẽ không giơ tay hơn là giơ tay trong các loại phiếu bầu đó.

Vì vậy, nếu ai đó muốn điều gì đó được thông qua, tốt hơn hết là đề nghị những người phản đối điều đó giơ tay thay vì những người ủng hộ điều đó.

Bởi vì họ không muốn nổi bật một cách kỳ lạ, nên họ sẽ không giơ tay—con người vốn dĩ là như vậy. Đó là lý do tại sao tôi nói rằng những người muốn tham gia không nên giơ tay và những người không nên giơ tay.

À, không ai giơ tay, vậy là nhất trí rồi. Xong. Không làm lại.

“Dù sao đi nữa, chúng ta đã quyết định vượt qua nó. Các cậu đã quyết định mình sẽ làm điều đó, nhưng bây giờ lại muốn bảo lãnh hay nói rằng mình không thể làm điều đó? Huh?”

'Cậu đã để việc nói chuyện cho tớ, vì vậy bây giờ cậu phải trả giá cho việc không làm gì cả.'

“Tớ chỉ... nói cho cậu biết nó như thế nào.”

Bị coi là một loại tội phạm nào đó chắc chắn là một lợi thế. Mỗi khi một chủ đề nào đó xuất hiện mà tôi không thích, tôi chỉ có thể hành động như vậy để dập tắt nó một cách nhanh chóng.

Mặc dù tất cả họ đến đó để nói chuyện, nhưng họ buộc phải thành lập câu lạc bộ vì họ không thực

sự nói chuyện. Mọi người đang nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu.

—Ngoại trừ một người.

"Nhưng..."

"...Huh? Cái gì? Có điều gì muốn nói không?"

Anna de Gerna nở một nụ cười kỳ lạ với tôi.

"Vậy ai sẽ là... Hội trưởng câu lạc bộ?"

"Hội trưởng?"

Phải.

Một câu lạc bộ cần có một Hội trưởng và một giáo viên phụ trách. Đối với một Câu lạc bộ Royal Class, sáu người là khá nhiều, vậy họ sẽ chỉ định cho chúng tôi một giáo viên chứ?

Mặc dù chúng tôi không thực sự cần một phó Hội trưởng, nhưng chúng tôi cần một Hội trưởng, vì chúng tôi có sáu thành viên.

Anna dường như nghĩ rằng chúng tôi cần phải quyết định xem ai sẽ phụ trách câu lạc bộ bởi vì chúng tôi đã quyết định rằng chúng tôi sẽ thực hiện nó.

...Nhưng tại sao cô ấy cứ nhìn tôi?

"...Cái gì?"

Không chỉ Anna nhìn tôi, những người khác cũng vậy.

"KHÔNG. Nghiêm túc mà nói, điều đó không thể đúng được."

Đừng nói điều gì kỳ quặc, lũ punk.

Cho dù chúng tôi gọi nó là Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật hay Hội Nghiên cứu Phép thuật, nó sẽ là một câu lạc bộ liên quan đến phép thuật.

Chết tiệt.

Các người đang đùa đấy à, phải không?

Tôi chỉ là một người phụ trách công việc vặt, một người hoàn toàn vô dụng. Không có gì khác để tôi làm trong câu lạc bộ đó.

Là một Hội trưởng câu lạc bộ là một trách nhiệm rất lớn. Và tất nhiên, Hội trưởng phải có khả năng sử dụng Ma pháp.

Nếu có bất cứ điều gì liên quan đến câu lạc bộ xảy ra, tôi sẽ được gọi đến nhiều nơi khác nhau, phải nói chuyện với giáo viên khi chúng tôi cần xin phép điều gì đó, và tôi có thể có một số tranh cãi với hội học sinh. Có quá nhiều việc phải làm, nên tôi, người chỉ phụ trách công việc vặt...

Ah...

Huh?

Đó không phải là những công việc vặt?

Harriet nhìn tôi với nụ cười mãn nguyện trên khuôn mặt 😊.

Cô ấy đang lên kế hoạch gì đó.

Cái nhìn đó...

“Những ai không muốn Reinhardt làm Hội trưởng, hãy giơ tay!” Harriet hét lên.

"Tôi!"

Tôi là người duy nhất giơ tay.

TÔI...

Tôi đã trở thành Hội trưởng của Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật trong khi hoàn toàn không thể sử dụng dù chỉ một chút Ma pháp.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading